

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)

נגד

הנאשמת:

תום סהר – ת"ז 311324693

בשם המאשימה:

עו"ד אלירן אשכנזי
עו"ד יפים וקסלר

בשם הנאשמת:

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, לפי סעיפים 62(2), 38(2), 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); הפקרה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, וזוכתה מחמת הספק מביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

עובדות המעשים בהם הורשעה הנאשמת

1. א. ביום 25.6.18 בסמוך לשעה 3:43 נהגה הנאשמת ברכב שבבעלותה (להלן: הרכב), כשלצדה ישבה אחותה הקטינה (להלן: האחיות), ברחוב פריימן בראשון לציון בדרך תקינה ומוארת בעלת שדה ראייה נרחב לפנים, וזאת במהירות המרבית המותרת – 60 קמ"ש.

ב. בכיוון נסיעת הנאשמת ולפניה נסעו שני קטינים – המתלונן וחברו (להלן: החבר) על גבי זוג אופניים חשמליים (להלן: האופניים). משהתרוקנה סוללת האופניים עצר החבר את האופניים, ירד מהם ועלה למדרכה, ואילו המתלונן עבר לשבת על מושב האופניים על הכביש בנתיב הימני בצד המדרכה ובסמוך אליה. לא ניתן היה לקבוע האם האופניים היו בתנועה לפנים, שמא עמדו מניע. כך או אחרת, נדחתה טענת הנאשמת כי המתלונן השתולל ברכיבה ונכנס לנתיב נסיעתה. כן נדחתה טענה חליפית של הנאשמת, לפיה פגעה באופניים בלבד, ללא רוכב עליהם.

ג. באותה העת הגיעה הנאשמת ברכב בו נהגה, מבלי שהבחינה כלל במתלונן שנמצא לפניה ובכיוון נסיעתה על הכביש, פגעה עם חלקה הימני של חזית הרכב בחלקם

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

האחורי של האופניים עליהם ישב המתלונן, והעיפה אותו לכיוון שיחים על המדרכה (להלן: התאונה). כתוצאה מהתאונה נגרם למתלונן שבר אפי ודיסלוקציה של מחיצת האף, ופצעי שפשוף בגופו. הוא פונה לבית חולים לטיפול ובהמשך נותח בהרדמה כללית. בנוסף ניזוקו האופניים וכן הרכב אשר חלקים ממנו נותרו במקום התאונה.

ד. הנאשמת שהבחינה בפגיעה במתלונן, לא עצרה את הרכב במקום התאונה כדי לעמוד על מצבו של המתלונן ולהזעיק עזרה, אלא המשיכה ונהגה ברכב לצומת קרוב, פנתה עם הרכב ועצרה רק בהמשך הדרך. באותה העת הוזעק למקום אביו של המתלונן אשר הגיע בחלוף מספר דקות, אז הודיע למשטרה על התרחשות התאונה, המשטרה הגיעה והיא שהזעיקה אמבולנס למקום.

ה. במקביל להתרחשות זו יצאה האחיות מהרכב, שאלה זוג אופניים חשמליים ממאן דהוא ושבה למקום התאונה, לשם הגיעה רק בחלוף כעשר דקות מהתרחשותה. בהגיעה לאזור התאונה, שאלה את חבריו של המתלונן על מצבו, והללו השיבו כי המתלונן שבר את אפו. האחיות אמרה לחבריו של המתלונן כי ידועה לה זהות הנהג הפוגע, אך עזבה את המקום מבלי למסור פרטים. האחיות חזרה לרכב בו המתינה הנאשמת, והשתיים נסעו מהמקום לביתן.

ו. בהמשך היום ולבקשתה של הנאשמת, פנתה אמה לפחח וביקשה כי יתקן את הרכב. בסמוך לשעה 18:00 הגיע הפחח לבית הנאשמת כדי לאסוף את הרכב לתיקון. הנאשמת נהגה ברכב בעקבותיו למוסך "י.ש. המחדש" בראשון לציון (להלן: המוסך), שם החנתה את הרכב והפחח השיבה לביתה.

ז. אך בשעה 21:00 לערך דיווחה הנאשמת למשטרה על התרחשות התאונה, וזאת מבלי למסור את פרטי המתלונן באופן שיאפשר לקשור בין הדיווח לבין הפגיעה שנגרמה לו, ותוך שמסרה בכזב כי המתלונן התפרץ לכביש. רק לאחר חקירה מאומצת של המשטרה אותר הרכב בסמוך לחצות כשהוא חונה מחוץ למוסך וממתין לתיקון בשעות הבוקר.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה עמד על תכליתה של עבירת ההפקרה ובתוך כך על המטרות המוסריות והחינוכיות שביסודה. הוא הפנה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

של הנאשמת: שמירה על בטחוננו ושלומנו של הציבור כולו ושלומם של משתמשי הדרך בפרט, וטען כי הפגיעה בהם מצויה ברף העליון ובמלוא חומרתה. הוא הפנה להכרעת הדין בה נקבעו אשמתה הבלעדית של הנאשמת לגרימת התאונה, כמו גם ידיעתה הפוזיטיבית כי פגעה באדם, ובכל זאת עזבה את המקום והפקירה את המתלונן. הפנה לחבלות שנגרמו למתלונן, וטען כי עלול היה להיגרם לו נזק חמור משמעותית בנסיבות בהן מכוניתה של הנאשמת פגעה במהירות 60 קמ"ש ובאופן ישיר באופניים עליהם ישב. ב"כ המאשימה טען לקיומה של חומרה יתרה לנוכח שעת התאונה וההפקרה (באמצע הלילה) בה הרחובות ריקים ולא צפויה להגיע עזרה מהירה. הוא הפנה לפסיקה וביקש לקבוע מתחם ענישה בין 12-30 חודשי מאסר לצד רכיבים נלווים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טען כי פרט לגילה הצעיר של הנאשמת ולעברה התעבורתי המינימאלי (ע1/1), אין עוד נתונים לזכותה. עסקינן במי שניהלה הוכחות בתיק, לא נטלה אחריות על מעשיה חרף הזדמנויות רבות שניתנו לה, ולא פעלה להקטנת הנזק שגרמה. לטענתו, התמשכות ההליך רובצת בעיקרה לפתחה של הנאשמת, ומכאן שחלוף הזמן איננו יכול להיזקף לזכותה. הוא ביקש לגזור את עונשה של הנאשמת למאסר מעל הרף התחתון של מתחם הענישה ולא בסמוך לו, לפסול את רישיון הנהיגה שלה למשך 8 שנים בניכוי תקופת הפסילה שריצתה עד מועד גזירת דינה, מאסר על תנאי בגין גרימת התאונה, פסילה על תנאי ופיצויים למתלונן.

3. ב"כ הנאשמת לא חלק על טענות חברו באשר לערכים הנורמטיביים העומדים בבסיס עבירת ההפקרה, אלא שלטענתו הפסיקה שהגישה המדינה באשר לענישה הנוהגת רלוונטית למקרים חמורים יותר, ומכאן שעתירתה העונשית מחמירה יתר על המידה. לשיטתו של ב"כ הנאשמת, למתלונן נגרמו חבלות קלות בלבד, בפרט בהשוואה לנזקים קשים יותר הנגרמים חדשות לבקרים כתוצאה מתאונות דרכים, ובפרט בהיעדר טענות לנכות או נזקים לטווח ארוך. במעין טענה לאשם תורם הפנה ב"כ הנאשמת לגילו הצעיר של המתלונן, אשר רכב על אופניים חשמליים בניגוד לחוק. הפנה לכך שהוזעק אמבולנס לזירת התאונה, ומכאן שאין לקבל את טענת ב"כ המאשימה בדבר חומרה מיוחדת לנוכח השעה המאוחרת בה התרחשה התאונה והקושי לקבל סיוע בשעות כאלה. כן הדגיש כי הנאשמת לא המשיכה בנסיעה רציפה אל ביתה או אל מקום מסתור לאחר התאונה, אלא עצרה בתחילה במרחק-מה מזירת האירוע, או אז מיהרה אחותה הצעירה לצאת מן הרכב ולסור למקום, שם ווידאה כי המתלונן קיבל טיפול רפואי. לכן, כך טען, הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה ממעשיה של הנאשמת מצויה ברף התחתון. הוא הוסיף כי מדובר באירוע לא מתוכנן בו פעלה הנאשמת מתוך לחץ קיצוני, אך התעשתה והסגירה עצמה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

למשטרה בחלוף פחות מיממה מקרות התאונה. ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה ולנייר עמדה של שירות המבחן משנת 2011 שהוגש ליו"ר ועדת חוקה, חוק ומשפט עובר לתיקון 101 לפקודת התעבורה (החמרת הענישה בעבירות הפקרה לסוגיהן), וביקש לקבוע מתחם ענישה בין 5-12 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הגיש אסופת המלצות מאת מעסיקתה של הנאשמת ומרצים שלימדו ומלמדים אותה בפקולטה להנדסת בניין באוניברסיטת אריאל (סומנה 1/11). הפנה לגילה של הנאשמת, בת 24 במועד ביצוע העבירות, נעדרת הרשעות בפלילים ואילו גיליון הרישום התעבורתי שלחובתה מינימאלי וכולל עבירות מסוג ברירת משפט בלבד. ב"כ הנאשמת ביקש להפנות לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, אשר יעמוד על נסיבותיה המקלות: צעירה אחראית, סטודנטית ללימודי הנדסת בניין אשר משקיעה את כל זמנה ומרצה בלימודיה. הוא הוסיף בדבר אופייה הטוב של הנאשמת, האופן בו חוותה את אירוע התאונה ונטייתה להגיע למצבי לחץ קיצוניים בקלות גם במצבי שגרה בחייה. טען כי העובדה שנעצרה על ידי המשטרה, נאזקה והובאה בפני בית המשפט היוו גורם מרתיע עבורה, וכי שליחתה אל בין כותלי בית האסורים משמעותה פגיעה חמורה שבידה להחריב את עתידה המקצועי והאישי. מכאן, ביקש להסתפק בעונש מאסר שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות. אשר לפסילת רישיונה של הנאשמת, הציע לגזור על הנאשמת את תקופת הפסילה המינימאלית הקבועה בפקודת התעבורה בגין עבירת הפקרה (שלוש שנים) בתוספת מצטברת של 9 חודשי פסילה בגין גרימת התאונה, ובניכוי תקופת הפסילה שריצתה. אשר לרכיב כספי, ביקש להימנע מהשתת פיצויים, הואיל ולדבריו אלו יקוזזו ממילא בתביעה אזרחית.

4. הנאשמת המשיכה לטעון לחפותה, טענה כי היא מתקשה לקבל את הכרעת הדין בעניינה, כי האמינה שהצדק ייעשה ועדיין סבורה שישנה דרך להוכיח את צדקתה. בשלב זה נשאלה על ידי בית המשפט האם היא מעוניינת לספר על עצמה, חייה, הרקע שלה, תוכניותיה לעתיד, כל פרט רלוונטי בטרם גזירת הדין. הנאשמת סיפרה על לימודיה להנדסת בניין, המהווים כיום את כל עולמה, שאיפתה להמשיך ללימודי תואר שני, תיארה את פעולותיה במסגרת האקדמית והעידה על עצמה כאדם חיובי, תורמת לסביבתה. לסיום הוסיפה: "אני לא רוצה להיות במקום שאני מאבדת אמון במערכת הזאת שתפגע דווקא בי, דווקא בבן אדם כמוני".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

5. כמצוות המחוקק ייקבע המתחם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. עבירת ההפקרה איננה רק מן החמורות בדיני העונשין בכלל ובפקודת התעבורה בפרט, היא בעיקר אחת המכוערות בהן. הערכים המוגנים העומדים ביסודה הם ערכי מוסר וסולידריות חברתית, אשר אינם נוגעים רק לגורלו של היחיד הנפגע בתאונה, כי אם לגורלה ופניה של החברה. זוהי חובה משפטית המגלמת בחובה ערכות הדדיות, אחריות, התנהגות אנושית ומצפונית המהווה אחד מעמודי התווך של כל חברה תקינה. רע"פ 3626/01 שלומי ויצמן נ' מדינת ישראל, פד"י נו(3) 187, 198:

"כדרכו ובסגנונו של המשפט הפלילי ששפתו שפת השליה היא, מצויה החוק על נוהג רכב המעורב בתאונה והיודע כי באותה תאונה נפגע אדם – או שהיה עליו לדעת כי נפגע אדם באותה תאונה – לעזור לנפגע כיכולתו. על דרך הכלל ייאמר, שהנהג חייב לעצור את רכבו לאלתר ולהושיט עזרה לנפגע. שלא כעבירות פליליות על דרך הכלל, שעניינן הוא בצווים של לא תעשה – לא תרצח, לא תגנוב, לא תענה ברעך עד שקר – העבירה של הפקרה לאחר פגיעה מסבה עצמה על צו עשה: צו המחייב נוהג ברכב להושיט עזרה למי שנפגע בתאונה שהרכב היה מעורב בה. לניתוח מעמיק של העבירה מכל צדדיה ראו ש"ז פלר "חובות נוהג כלי-רכב כלפי נפגע בתאונות דרכים" [37] (המאמר נכתב לפני חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 15), תש"ס-1979; ראו פסקה 54 להלן). ראו עוד ע"פ 66/88 מדינת ישראל נ' אפרתי [1], בעמ' 852-855.

עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה עתה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה – אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו – ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין. חומרה וכיעור אלה שבמעשה הנהג הביאו לבריאתה של העבירה ולקביעת עונש חמור בצדה: תשע שנות מאסר."

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

סקירת הענישה הנוהגת

6. עיון בפסיקה מלמד על מדיניות עקבית ובלתי מתפשרת של ענישה מחמירה כלפי אלו המהינים להפקיר קורבנות תאונות דרכים, בין אם המדובר במי שנשאו באחריות לקרות התאונה, אם לאו. מדיניות זו של בתי המשפט מתיישבת ומתאימה עצמה לתיקונים שערך המחוקק, בהם מצא להחמיר עם העבריינים, להרתיעם ולהוביל למיגור תופעת ההפקרה הבזויה. בסקירת הפסיקה נעשה ניסיון להתאימה ככל הניתן לנסיבות המקרה שבפנינו, תוך מתן משקל להבדלים. כן נתתי דעתי לפסקי הדין שהגישו הצדדים, בדגש על פסיקת בית המשפט העליון, ומרביתם זכו להתייחסות.

ע"פ 5667/19 סרגיי חראצ'ו נ' מדינת ישראל (7.10.19). המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ונהיגה בקלות ראש או במהירות אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש. המערער נסע נגד כיוון התנועה בכביש חד-סטרי ופגע במתלונן שרכב על אופניים חשמליים, אשר כתוצאה מכך "נזרק" למרחק של כ- 18 מטרים ואובחן כסובל מפגיעות גופניות רבות לרבות שברים בשבע צלעות, בסתרנום וברגל. עוד ראוי לציין כי המערער נהג ברכב ללא רשות בעליו, ללא פוליסת ביטוח וללא רישיון נהיגה ישראלי תקף. לקולא, דוֹפֵּר במערער צעיר בן 24, עולה חדש שעבד בעבודות מזדמנות, הודה במעשיו, נטל אחריות והביע צער וחרטה כלפי נפגע העבירה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 24 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים, פסילה על תנאי ופיצוי בסך 10,000 ₪ למתלונן. הערעור נדחה.

ע"פ 6738/17 סאלח דין גאבר נ' מדינת ישראל (31.1.18). המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, נהיגה בחוסר זהירות, ללא רישיון וללא ביטוח. הוא נהג מכיוון עין נקובה לכיוון צומת עין חמד, עקף רכב שנסע לפניו, סטה אל השול, פגע בהולך רגל והמשיך בנסיעה מבלי לעצור ולהושיט עזרה לנפגע. בעקבות התאונה, נגרמו להולך הרגל כאבים ושבר ברגל ימין, חתך באף ובגבה שטופלו בתפרים, והוא אושפז בבית חולים למשך 11 ימים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 10-30 חודשי מאסר ובין 3-10 שנות פסילת רישיונו. דוֹפֵּר על אדם צעיר, נעדר הרשעות קודמות למעט עבירות תעבורה, ועונשו נגזר ל-10 חודשי מאסר, 3 שנות פסילת רישיון ורכיבי ענישה נלווים. בערעור קוצרה תקופת הפסילה לשנתיים "לפנים משורת הדין".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

ע"פ 6530/16 אליעזר עייני נ' מדינת ישראל (19.06.2017). המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה. הוא פגע עם רכבו ברוכב אופניים כבן 86, שרכב על אופניו על גבי מעבר חצייה. כתוצאה מהפגיעה, רוכב האופניים הופל על הכביש, נפגע ונותר לשכב במקום התאונה. המערער היה מודע לפגיעתו ברוכב האופניים ובכל זאת המשיך בנסיעתו מבלי לעצור ולעמוד על תוצאות התאונה ומבלי להזעיק עזרה. משטרת ישראל ביצעה פעולות חקירה נרחבות לאיתור הנהג ורק בחלוף כשבוע נעצר. הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תעתור להטיל על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל והנאשם יטען באופן חופשי, ושני הצדדים לא הוגבלו באשר לרכיב הפסילה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 6-36 חודשי מאסר בפועל ובין 2-6 שנות פסילת רישיון נהיגה. דובר על צעיר בעל רקע מורכב, אשר השקיע מאמצים בשיקום חייו, הודה במעשיו וניכר כי מצבו הנפשי והרגשי נפגעו מאז קרות התאונה. בית המשפט גזר את דינו ל-10 חודשי מאסר בפועל, 3 שנות פסילה ורכיבי ענישה נלווים. ערעורו לבית משפט העליון התקבל: "בהינתן הנסיבות הייחודיות מאוד של המקרה דנן, התסקיר המשלים והליך "הצדק המאחה" אשר הסתיים בהצלחה רבה כמשתקף מ"הסכם איחוי פגיעות" עליו חתומים המערער, המתלונן והמנחה הגב' דנה הלוי, הודיעה המשיבה בפתח הדיון היום כי היא מסכימה לאמץ את המלצתו של שירות המבחן ולהעמיד את עונשו של המערער על 6 חודשי עבודות שירות וצו מבחן לשנה".

מ"ח 2448/16 עומר פדילה נ' מדינת ישראל (11.07.2016). המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (כנוסחה ביום ביצוע העבירה טרם תוקנה הפקודה), ונגזרו עליו 20 חודשי מאסר, פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 12 שנים, לצד רכיבי ענישה נוספים. המבקש פגע באדם שהוריד רגלו אל הכביש והתכוון לחצותו. הנפגע הושלך לאוויר, נפל ואיבד הכרתו, ונגרמו לו שבר ביד וחבלות בראשו וברגלו. המבקש לא עצר לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק סיוע למקום. ערעורים הדדיים לבית המשפט המחוזי נדחו, וכך גם בקשת ההגנה לרשות ערעור ולמשפט חוזר. בית המשפט עמד על כך כי בגזירת דינו, לא מוצה הדין עם המבקש:

"כאמור, המבקש הורשע בגין הפקרה אחרי פגיעה עוד בטרם תוקנה פקודת התעבורה. יצוין, כי כניסתו לתוקף של החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב-2011 הביאה להחמרה משמעותית של הענישה בגין עבירת ההפקרה אחרי פגיעה, כך שנקבע מדרג ענישה בהתאם למצב הנפשי שנלווה להפקרה. נעשתה במסגרת התיקון הבחנה בין מצב בו עבירת ההפקרה בוצעה תוך

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

מודעות כי נפגע אדם (סעיף 64א(ב)), שהעונש המרבי בצדו הוא שבע שנות מאסר, למצב שבו היה על המפקיר לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם (סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה), שהעונש המרבי בצדו הוא שלוש שנות מאסר (ראו ע"פ 3754/14 גורמזנו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (11.11.14) והאסמכתאות שם). התיקון אף החמיר עם מבצע העבירה ככל שכתוצאה מן התאונה נהרג אדם או נגרמה לו חבלה חמורה (סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה) (ראו דיון במידת העונש הראוי למפקיר נפגע למשל בע"פ 6864/14 ענאש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.3.15)). הנה כי כן, גם על פי אמת מידה מחמירה זו, לא מוצה הדין עם המבקש, אשר הורשע על פי הנוסח הישן של העבירה, והעונש שהוטל עליו אין בו כדי להצדיק התערבות בגדרי משפט חוזר" (פס' כ', הדגשה הוספה – ג"א).

רע"פ 3612/16 שוקי אסור נ' מדינת ישראל (15.05.2016). במהלך נהיגה, פגע המבקש באמצעות צידה הימני של חזית רכבו בהולך רגל ששהה בשולי הכביש. לאחר התאונה, המשיך המבקש בנסיעתו מבלי לעמוד על תוצאות התאונה, מבלי להגיש או להזעיק סיוע, ומבלי להשאיר פרטיו. להולך הרגל נגרמו חבלות בגבו התחתון ובברכו. המבקש ניהל הוכחות ובסופן הורשע בביצוע העבירות הבאות: נהיגה בקלות ראש, גרימת תאונה בה נפגע אדם; נהיגה על פני שולי הדרך; והפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיפים 64א(א) ו-27ב(א) לפקודת התעבורה. בית משפט השלום קבע מתחם בין שנה ל-3 שנות מאסר. דו"פ על נאשם בעל עבר פלילי ועבר תעבורתי מכביד שלא לקח אחריות על מעשיו ועונשו נגזר ל-34 חודשי מאסר ו-15 שנות פסילה. בערעור לבית המשפט המחוזי הופחת עונשו ל-30 חודשי מאסר (4 מהם בחופף למאסר שריצה) ו-12 שנות פסילה. בקשת הרשות לערער נדחתה.

רע"פ 1670/16 מוחמד עווידה נ' מדינת ישראל (06.03.2016). המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ובעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף. הוא פגע עם חזית רכבו בקטין שחצה את הכביש כאשר הוא רכוב על אופניו, וכתוצאה מההתנגשות נגרמו לקטין חתכים ושפשופים מדממים בראשו ובמצחו, ואופניו ניזוקו. המבקש עצר את הרכב למשך כדקה, ראה כי הקטין נפגע, והמשיך בנסיעה רציפה מהמקום, כשסופו של דבר התייצב במשטרה לאחר שזומן. המבקש נעדר הרשעות בפלילים, בעל עבר תעבורתי מינימאלי ביותר, והוגש בעניינו תסקיר חיובי. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 6-36 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ-5 שנים, וגזר את עונשו ל-10

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

חודשי מאסר, פסילת רישיונו לתקופה של 6 שנים ורכיבי ענישה נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת הרשות לערער.

ע"פ 5516/15 פארס נעיראת נ' מדינת ישראל (21.12.2015). המערער הודה והורשע בכתב אישום מתוקן (לאחר שמיעת פרשת התביעה) בביצוע עבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה ובעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח. המערער נהג ברכבו ביישוב יפיע, ובהגיעו למעגל תנועה, הגיח לפתע מצידו של הרכב קטין שרכב על אופניו. מכוניתו של המערער פגעה בקטין ובאופניים, המערער עצר לרגע קט, ואז המשיך בנסיעה מהירה ועזב את המקום מבלי להעניק סיוע או למסור פרטיו לנפגע. הקטין פונה לבית החולים, שם אובחן שבר ברגלו והוא נותח. הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תעתור לעונש מאסר בן 24 חודשים וההגנה תטען באופן חופשי. כן הוסכם על מתחם פסילת רישיון נהיגה בין 1.5-6 שנים. דו"כ על נאשם צעיר, נעדר הרשעות קודמות. הוגש בעניינו תסקיר שהעלה כי לקח אחריות והביע חרטה על מעשיו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש בין 9-30 חודשי מאסר, ודן את המערער ל-10 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים, לצד רכיבי ענישה נלווים. הערעור נדחה, תוך שבית המשפט העליון עמד על כך ש"חברה מתוקנת אינה מוכנה להשלים עם התנהגות זו, כך מבחינה מוסרית, אנושית ומשפטית".

רע"פ 2426/15 אלדד אלפסי נ' מדינת ישראל (19.04.2015). המבקש הורשע על פי הודאתו בנהיגה ללא רישיון וביטוח, אי ציות לתמרור, גרימת תאונת דרכים והפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, ונגזרו עליו 22 חודשי מאסר בפועל ו-5 שנות פסילה. הוא נכנס לצומת ברמזור אדום, תוך שהוא חוסם את נתיב נסיעתה של מונית בה נהג הנפגע. בעקבות כך פגעה המונית ברכבו של המבקש, כלי הרכב ניזוקו ונהג המונית נזקק לטיפול רפואי. לאחר התאונה, נמלט המבקש מן המקום. לאחר שימוע גזר הדין פנה הנפגע בתאונה למשיבה וטען כי המערער הוא לא מי שנהג ברכב. בית המשפט לתעבורה דחה את בקשת המבקש לחזור בו מהודאתו ולבטל את פסק דינו, אך ערעורו לבית המשפט המחוזי התקבל והתיק הוחזר לבית הדין לתעבורה, אשר הרשיע את המבקש בשנית וגזר עליו 20 חודשי מאסר ו-6 שנות פסילה. ערעור המבקש על הכרעת הדין נדחה ע"י בית המשפט המחוזי, אך ערעורו על גזר הדין התקבל כך שהושתו עליו 15 חודשי מאסר בפועל ו-5 שנות פסילה. בקשת הרשות לערער לבית המשפט העליון נדחתה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

רע"פ 5858/10 שלמה אדר נ' מדינת ישראל (11.08.2010). המבקש פגע עם רכב בו נהג בהולך רגל וגרם למותו, ולאחר מכן הסתלק ממקום התאונה מבלי לעמוד על תוצאותיה. הוא זוכה מעבירות של גרימת מוות ברשלנות, נהיגה בקלות ראש או רשלנות ואי האטה, אולם הורשע בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה. בעקבות כך נדון ל- 18 חודשי מאסר בפועל, שנת מאסר על-תנאי, קנס ונפסל מנהיגה למשך 15 שנה. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור: "למרבית הצער, בחירתם של רבים להימלט ממקום התאונה בה היו מעורבים, הפכה בארצנו לחזון נפרץ. כדי להדגיש את חומרתה של העבירה, על בתי-המשפט להגיב בענישה הולמת, ובנסיבות אלה לא מצאתי בעונשו של המבקש – אשר נקבע לאחר שקילה של מלוא הנתונים הצריכים לעניין – חומרה יתרה. אי-לכך, הבקשה נדחית."

פסקי הדין של בית המשפט העליון שהציגה ההגנה – כולם בנסיבות קלות יותר מעניינה של הנאשמת, ומתיישרים עם קו הענישה העקבי המורה על גזירת מאסרים מאחורי סורג ובריח בגין עבירות ההפקרה. ע"פ 1789/14 עינת נחמיה נ' מדינת ישראל (22.10.14): נדחה ערעור על גזר דין בן 4 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים למי שהורשעה בעבירות הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה ונהיגה ללא רישיון, ומנגד זוכתה מעבירות בגין גרימת התאונה. ערעורה נדחה תוך שבית המשפט העליון עמד על קולת העונש שנגזר עליה (פסקאות כח, לב); ע"פ 59/14 שי פרלמן נ' מדינת ישראל (17.7.14): נדחה ערעור על גזר דין בן 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה למשך 5 שנים, למי שהורשע בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ללא עבירות נלוות, תוך שבית המשפט העליון עמד על הנסיבות לקולא: אירוע שהתרחש בשעות הבוקר בהן מצויים אנשים ברחוב, המערער לא נמצא אשם בתאונה, והוא שב לזירה מיד לאחר הפגיעה, לאחר נסיעה למרחק של 35 מטרים; ע"פ 1825/14 מוחמד טרחאן נ' מדינת ישראל (7.7.14): נדחה ערעור על גזר דין בן 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים ופסילה על תנאי, למי שהורשע בעקבות הודאתו בביצוע עבירת הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ללא עבירות נלוות. בית המשפט העליון הדגיש את חומרת העבירה והחובה להשית בגינה עונש הולם, וקבע כי העונש שנגזר על המערער הוא מתון, זאת גם בהינתן הנסיבות לקולא: "המערער אינו אשם בתאונה; הרחוב לא היה ריק מאנשים; לנפגעת נגרם נזק קטן יחסית; והמערער הסגיר עצמו מיד לאחר קרות התאונה".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

קביעת המתחם

7. המערערת בהתנהגותה ובמעשיה, במהלך האירוע ולאחריו, פגעה באופן משמעותי בערכים המוגנים: היא אשמה בלעדית בהתרחשות התאונה; היא לא עצרה בזירת התאונה אלא נסעה מהמקום ועצרה במרחק ממנו; היא לא שבה לזירת התאונה; היא לא טרחה לוודא בעצמה כי קורבן העבירה – נער צעיר, יקבל טיפול רפואי הולם; היא לא סייעה לרשויות האכיפה לברר כיצד התרחשה התאונה; היא ניסתה להתחמק מאחריותה לתאונה. שליחתה של אחותה הקטינה (בת 16) לזירת התאונה, אין בה כדי לענות על חובתה של הנאשמת להתייבב בעצמה, לברר את מצבו של הנפגע, להזמין את כוחות ההצלה, להמתין במקום להגעתם ולהגעת משטרה, למסור פרטים וליתן עדות מידית בדבר נסיבות התאונה. הנאשמת לא עשתה דבר מכל אלה. במקום זאת בחרה לעזוב את המקום, לנסוע לביתה, למסור את מכוניתה לתיקון, ורק בחלוף כ- 18 שעות ממועד האירוע, התייצבה בתחנת המשטרה, שם מסרה גרסה בדויה אודות אופן התרחשות התאונה. לפירוט הערכים המוגנים שבכולם פגעה הנאשמת פגיעה של ממש ראו ע"פ 9628/09 בת אל שרעבי נ' מדינת ישראל 1.3.12):

"עבירת ההפקרה משרתת מטרה מרכזית אחת, ולצידה שתי מטרות-משנה:

(א) המטרה הראשונה – העבירה מבטיחה כי תינתן עזרה מידית לנפגע בתאונה, וזאת על-מנת לשמור על גופו ועל חייו של הנפגע.

(ב) מטרות המשנה –

(1) העבירה מכוונת למנוע מנהג מלהתחמק מאחריותו לתאונה.

(2) עבירת ההפקרה מקלה על יכולתן של רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונת הדרכים ומי אחראי לה.

...

התכליות העומדות בבסיסה של עבירת ההפקרה מתלכדות במקרה שלפנינו, והן מורות כי פירושו הראוי של המונח "עזרה שהיה ביכולתו [של נהג המעורב בתאונה] להגיש בנסיבות המקרה" איננו מצומצם רק להישארות הנהג המעורב במקום עד להגעת רכב ההצלה. הטעם לכך הוא זה: הסתלקות בטרם סיום חקירת האירוע איננה מספקת את הסטנדרט של מתן עזרה שניתן להגיש, שכן למערערת לא נשקף כל סיכון מהישארותה במקום התאונה. לכן יש לפרש את עבירת ההפקרה ככזו המכוונת להציב רף התנהגות גבוה במערכת היחסים שבין אדם לחברו, וככזו אין להגביל את תחולתה במקרה שבו הנהג המעורב בתאונה ביקש להסתלק לאחר הגעת הגורמים הרפואיים למקום.

...

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

תוצאה זו מתיישבת גם עם נטיית הפסיקה שדנה בעבירת ההפקרה (כפי שהיא הובאה בפסקה 12 שלעיל) לראות בחובה שמציבה עבירת ההפקרה כחובה מהותית – קרי, חובה שאיננה טכנית, ושלא ניתן להתחמק ממנה גם בנסיבות שבהן הסיוע הרפואי נראה מיותר, נוכח מצבו הקשה של הנפגע, ואף מקום בו הנפגע נפטר מפצעיו (ראו: פרשת ממון; פרשת גולה). אם גם במקרים בהם הנפגע נפטר, ומטבע הדברים לא נזקק לטיפול רפואי, ראה לנכון בית המשפט להרשיע את הנהג המעורב בתאונה בעבירת ההפקרה – הרי שמקל וחומר יש להרשיע את המערערת בענייננו בעבירה זו, שכן האחרונה הסתלקה ממקום התאונה, כאשר מצבו של הנפגע לא היה ידוע לה כלל" (פס' 12-19).

8. הנאשמת, כמובן, לא תכננה את מעשיה מראש ולא התכוונה לגרום לתאונה בה ייפגע אדם, קל וחומר להפקירו. ואולם, מעשיה אינם רגעיים או ספונטניים, כי אם מתמשכים ומתפתחים, וכאמור, היו ברשותה הזדמנויות למכביר בהן יכולה הייתה לשנות מהתנהגותה, לפעול כנדרש לפי הדין ובהתאם למוסר אנושי בסיסי: ראשית, גרימת התאונה – אילו נהגה הנאשמת כפי שמצופה מנהג מורשה, התאונה לא הייתה מתרחשת. לאחר שגרמה לתאונה – הנאשמת התעלמה מחובתה לעמוד על תוצאות התאונה, להגיש סיוע ולמסור פרטים; אסור היה לה לעזוב את המקום, וודאי שלא ניתן להלום את פרק הזמן הממושך מאד עד התייצבותה בתחנת המשטרה; וגם אז – מסרה פרטים כוזבים. לא התעלמתי מעצם התייצבותה של הנאשמת ביוזמתה בתחנת המשטרה, אך דומה שלנוכח התנהגותה עובר להתייצבות ואף לאחריה, במהלך חקירותיה, לא ניתן לייחס לנתון זה משקל משמעותי. אשר לנזק שנגרם למתלונן, צודק בא כוחה של הנאשמת בטענתו כי תאונות רבות מסתיימות בתוצאות חמורות יותר, ומשקל הפגיעה נלקח כמובן בחשבון. מנגד, לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי למתלונן, שעלול היה לקפד את חייו כתוצאה מהתאונה – פגיעה ישירה של רכב באופניים במהירות 60 קמ"ש, ללא ניסיון בלימה.

9. לאחר שנתתי דעתי לשיקולים המנויים בסעיף 40ג(א) וסעיף 40ט לחוק העונשין, ולאור הממצאים עליהם עמדתי לעיל, אני קובע מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, ובצדו פטילת רישיון נהיגה למשך 3-6 שנים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

גזירת העונש המתאים לנאשמת

10. נתוניה האישיים של הנאשמת חיוביים ועומדים לזכותה: בחורה צעירה ונורמטיבית בת 26 (24 במועד ביצוע העבירות); מוסמכת לנהיגה משנת 2012; נעדרת הרשעות בפלילים ועברה התעבורתי מזערי; סיימה את חוק לימודיה בהצלחה בתעודת בגרות מלאה; שירתה בצה"ל ותרמה למדינה; סטודנטית שנה ד' להנדסת בניין; מוערכת מאד על ידי המרצים ומתעתדת להמשיך בלימודים לתואר שני (ענ/1); בחורה חרוצה שעבדה במשך כל שנות לימודיה (משנת 2016) וזכתה להערכה רבה ממעסיקתה, שהוסיפה כי מדובר במי שנוהגת לתרום מזמנה בהתנדבות לנזקקים ולבעלי חיים (ענ/1).

לחומרה: ניהול המשפט עד תומו לא ייזקף כמובן לחובתה של הנאשמת, אך היא לא תוכל לזכות בהקלות הניתנות למי שנוטל אחריות, מביע חרטה, משתתף בתהליך טיפולי/שיקומי ומשפה את קורבן העבירה. בשום שלב, גם לאחר הכרעת הדין, לא הביעה הנאשמת חרטה וצער על מעשיה, ואפילו לא אמפתיה לקורבן העבירה. בהיעדר נטילת אחריות ואפשרות להליך שיקומי, לא ראיתי הצדקה כלשהי להפנות את הנאשמת לקבלת תסקיר, ולהכביד שלא לצורך על ידיו העמוסות לעייפה של שירות המבחן. ראו בהקשר זה רע"פ 5216/20 מחמוד עלקם נ' מדינת ישראל (06.08.2020).

11. את דעתי אודות התנהלותה וגרסאותיה של הנאשמת הבאתי בהכרעת הדין, ממנה ראוי לשוב ולהזכיר: "מהימנות: עדויותיהם של עדי התביעה כולם נמצאו מהימנות, וממילא השתלבו האחת ברעותה, כמו גם עם הראיות הרבות שנאספו. עדותה של הנאשמת, מנגד, התאפיינה בשינויי גרסה חוזרים ונשנים, היעדר יכולת להתמודד עם שאלות נוקבות, עם גרסאותיהם של העדים, לרבות בן זוגה והפחח, והקושי הגדול מכולם – התמודדות של הנאשמת עם גרסאותיה עצמה – הן במטרה והן באמרותיה לעדים. ככל שהתקדמה עדותה בבית המשפט, כך ניתן היה להבחין כיצד הנאשמת הלכה והסתבכה בשלל אמרותיה, משל נקשרה בסבך של היגדים סותרים. חרף האמור, ולמרות ניסיונות בלתי פוסקים – של ב"כ המאשימה ושל בית המשפט – ליתן לנאשמת "חבל הצלה" בדמות האפשרות להתמודד עם הנסיבות ולספר את האמת כהווייתה, נראה כי הנאשמת סירבה ליתן לעובדות לבלבל אותה. חבל שכך, ואולם, רצונו של אדם – כבודו" (פס' 37).

אפילו בדברה האחרון של הנאשמת עובר לגזירת הדין, כשניתנה לה אפשרות נוספת להכות על חטא, להביע חרטה וצער על מעשיה, בחרה הנאשמת להעמיד עצמה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

כקורבן של הסיטואציה, תוך הפניית אצבע מאשימה לרשויות החוק: "אני לא רוצה להיות במקום שאני מאבדת אמון במערכת הזאת שתפגע בי, דווקא בן אדם כמוני".

ברי כי שליחת הנאשמת למאסר מאחורי סורג ובריח תפגע בה בהווה, ואף תקשה עליה בעתידה האישי והמקצועי, אלא שהנאשמת נושאת באחריות המלאה להתנהגותה באירוע ולאחריו. לא למותר ליתן משקל גם לצורך בהרתעת הרבים. שכיחותה של עבירת ההפקרה, בקרבה מדאיגה לכדי מכת מדינה, בשילוב עם רף החומרה שנקבע בחוק ובפסיקה, אלו מחייבים השתת ענישה מחמירה ומרתיעה.

12. בטרם סיום, הערה בנימה אישית. תוצאת גזר הדין איננה פשוטה. בחורה צעירה ונורמטיבית, בעלת רקורד חיובי ומרשים הנמצאת בתחילת דרכה בעולם המבוגרים, נשלחת אחר כבוד אל בית האסורים, למאסר לתקופה לא קצרה, בין גנבות, שודדות, סותרות סמים, רוצחות, וזאת בגין מעשים בהם לא רצתה ואותם לא תכננה. היא יצאה בלילה מביתה לנסיעה קצרה עם אחותה לתחנת הדלק, וכששבה לביתה – חייה נהפכו. עניינה של הנאשמת מדיר שינה מעיניי (כך ממש) מזה זמן ממושך. אלא שלצערי, הנאשמת במעשיה – במהלך האירועים מושא כתב האישום, לאורך חקירותיה ובמהלך המשפט כולו, מראשיתו ועד סופו, מנעה כל אפשרות להביא לתוצאה אחרת. אפילו זיכוייה של הנאשמת, מחמת הספק, מעבירה של שיבוש מהלכי משפט, הגיע לאחר שמצאתי לבחון אפשרות שונה מגרסתה, בה לא נתתי אמון [במאמר מוסגר: אילו הורשעה הנאשמת בעבירת השיבוש, ואך כפסע הייתה מהרשעה, אזי מתחם הענישה היה חמור משמעותית, ובהתאמה גם העונש].

הנאשמת נמנעה מליטול אחריות, ולו מינימלית, על מעשיה, תוך העלאת גרסאות פנטסטיות ומופרכות, עליהן עמדה אף לאחר הרשעתה בדין. הנאשמת יוצגה במהלך המשפט על ידי שני עורכי דין טובים ומנוסים, בתחילה ע"י עו"ד אלעד קוטיץ, ולאחר שהותר לו להשתחרר מייצוגה, ע"י עו"ד יפם וקסלר. ניכר כי שני הסנגורים ביצעו עבודה רצינית, מקצועית ויסודית, ובין השורות ניתן היה להבחין כי אלו עשו כל שלל ידם על מנת לנסות ולהביא את הנאשמת לניהול נכון יותר של ההליך המשפטי, באופן המתיישב עם הראיות הברורות והמובהקות שהונחו לפנייהם. לשווא. ב"כ המאשימה, עו"ד אלירן אשכנזי, פעל בהגינות, ביסודיות ובמקצועיות, ניאות לקיים הליך גישור בשלב מתקדם של ההוכחות, ונתן לנאשמת הזדמנויות רבות להסביר עצמה במהלך חקירתה הנגדית, לשנות מגרסתה, ליטול אחריות על מעשיה. כך נהג גם בית המשפט. לשווא. הנאשמת, נאמנה לדרכה, "עשתה הכל הפוך", דחתה את הידיים שהושטו לעברה לעזרה, והעדיפה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

במובהק "לטמון ראשה בחול", משל הייתה שרויה בחלום רע, שיחלוף לכשתתעורר. כולי תקווה כי עתה, משתם המשפט ונגזר דינה, תקיץ הנאשמת, תפנים את מעשיה וחומרתם, את המשפט על משמעותו והשלכותיו, ותשכיל להפיק תובנות שיסייעו בידה בהמשך חייה.

תוצאה

13. אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל.
- ב. 3 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירה של נהיגה רשלנית בה נחבל אדם חבלה של ממש.
- ג. פיצויים בסך 7,500 ש"ח אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 14). הפיצויים ישולמו ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.21. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מדי. ב"כ המאשימה ימסור עוד היום במזכירות את פרטיו של המתלונן.
- ד. אני פוסל את הנאשמת מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3.5 שנים, בניכוי פסילה מנהלית ופסילה עד לתום ההליכים מיום 27.6.18 עד יום 15.4.19. הנאשמת תפקיד את רישיון הנהיגה שלה במזכירות בית המשפט.
- ה. הנאשמת תיפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנה, ואולם הנאשמת לא תישא בעונש זה אלא אם תעבור בתוך 3 שנים ממועד שחרורה ממאסר עבירה של נהיגה רשלנית בה נחבל אדם, או הפקרה לאחר פגיעה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' כסלו תשפ"א, 17 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.

גיא אבנון, שופט